

BEWAAR HET PAND

Uitgave tot bevordering van de handhaving der oude Gereformeerde beginselen

verschijnt eens in de veertien dagen

Kommissie van redactie:

Ds. M. Baan, Zeist; Ds. G. Blom, Meerkkerk; Ds. H. C. van der Ent, Katwijk aan Zee; Ds. R. Kok, Nijkerk; Ds. H. van Leeuwen, Urk; Ds. D. Slagboom, Dordrecht-Centrum; Ds. M. C. Tanis, Sliedrecht-Centrum; J. van Heteren, Sliedrecht-Centrum en Joh. van der Lee, Alphen aan den Rijn.

Redactie:

Ds. G. Blom, Prinses Marijkeweg 13, Meerkkerk. Telefoon 01837-357

Administratie:

Joh. van der Lee, Van Eeghenstraat 14, Alphen aan den Rijn, tel. 01720-3814, postrekening 704350, t.n.v. de administrateur van „Bewaar het pand” te Alphen aan den Rijn.

Abonnementenprijs f 7,- per jaar.

Abonnementenprijs voor de Verenigde Staten en voor Canada 3 dollar per jaar.

Advertenties f 0,20 per m.m. Bij kontrakt korting.

MEDITATIE

Een vloekwaardig zondaar,
ondanks zijn zonden door de Heere gezegend

En Hij zegende hem aldaar.
Genesis 32 : 29f

Dit woord moet ons tot één en al verwondering wekken als wij letten op wie gezegend werd en door Wie. Wie gezegend wordt? Dat is Jakob. Zijn naam zegt het reeds, dat hij geen beste was. En Wie hem zegent, is de Heere. Die hier Zijn schuldig kind als een „tegenstander” ontmoet. Stel die *Hij* en die *hem* eens tegenover elkander. Hij, dat is die Man, Die eerst met hem worstelde, de Verbondsengel. Die worsteling was niet van Jakob, maar van die Man uitgegaan. Vader Jakob had het hier bang toen die Man met hem ging worstelen. Twintig jaar waren verlopen sinds de nacht van Bethel. Heeft Jakob zich die liefelijke beloften, in de droom ontvangen, waardig betoond? Het blijkt hier te Pniël, waar het toch eeuwig mee zal vallen, wel anders. Jakob smeekte: „Ruk mij toch uit de hand van mijn broeder Ezau”. Doch in plaats dat de Heere hem direkt liefelijk vertroost en dit belooft, gaat Hij Zich eerst als een „tegenstander” openbaren. Hij strijdt met Zijn schuldig kind. Hij vraagt: „Hoe is uw naam?” Dan maakt de Heere Zijn volk eerlijk. Met diepe beschaamdheid antwoordt de aartsvader: „Jakob”. Daarin spreekt hij alles uit. Er zijn niet veel woorden voor nodig om oprecht schuld te belijden.

Hier is Jakob alleen met de Heere onder vier ogen. Alles had hij de Jabbok overgestuurd. Hij bleef alleen over. En Ezau kwam hem tegemoet met 400 mannen. Wat zou er nog worden van de beloften des Heeren? Die hem toch vroeger in zijn ellende zo goed was geweest. Hij was toch die God van Bethel? En nu hier aan de Jabbok een tegenstander? „Jakob”, dit woord betekent hieldraaier, man van slinkse streken, bedrieger. Zo had hij zich gedurig bij Laban betoond, evenals bij zijn vader. Jakob is geen erenaam. Hij had zich door zijn bedrog de vervulling der beloften des Heeren duizendvoudig onwaardig gemaakt. Het kwade kan nooit goed gepraat. In de nacht, aan de Jabbok, was het een worsteling tussen de Heilige, Die Zijn Wet handhaaft, en de diep schuldige zondaar. Jakob is niet slechts stof en as, doch een groot zondaar. Zeker, God kende wel Jakobs naam. Doch Hij wil dat de zondaar uitspreekt wie hij is.

Tegenover zegen staat de vloek. Die is rechtvaardig verdiend, de zegen verbeurd. Dit kost

wat om dat te leren en te belijden. Dat moet de Heere ons leren.

Jakob zwicht tenslotte voor God. Hij heeft hier ook moeten leren, dat Gods volk niet goedkoop zondigt. Het zondigt tegen liefde. Wat heeft hij hier diep leren buigen. En toch! Hoe wonderlijk! Zijn „tegenstander” zal hem zegenen. Dit is al zegenen, dat hij gebedsgenade krijgt. Hij zegt, smeekt: „Ik zal U niet laten gaan, tenzij Gij mij zegent”. Jakob houdt de slaande hand des Heeren vast en bidt om de genade, die diezelfde hand vermag te geven. Thans eerst was er plaats in Jakobs hart voor de zegen, die in Bethel reeds was beloofd. Nu hij geleerd heeft, dat alles van hemzelf er aan moet. De Heere liet Zich in genade door Jakob overwinnen. Dat was enkel goedheid. De Heere kon niet meer van Jakob af. Dan verloochende Hij Zijn eigen werk. God was van Zichzelf verplicht met Jakob door te werken.

„En Hij zegende hem aldaar”. „Aldaar” dat is nabij de Jabbok, de zuidelijke zijtak van de Jordaan. Hier heeft Jakob beleefd, dat de Heere hem, onwaardige, zegent, ondanks zijn zonden. Lag in de naam Jakob al het zondige van zijn hart en leven. Onze naam is zondaar! Hebt *gij* ook uw naam al eens moeten noemen voor de Kenner der harten? Heeft Hij u al eerlijk gemaakt? Heeft de Heilige Geest het u al geleerd? Dit zegenen was mede het laatste van de worsteling van de Man met Jakob te Pniël. Neen, Hij zocht niet zijn verderf, doch behoud. Wel brengt God zijn volk in het onwaardigheidsbesef, verliezen zij alle eigenwaarde, zodat zij het in verwondering uitroepen: „En dat aan zulk één, Heere”. Wanneer wij onszelf de waarheden des geloofs maar wat „voorpraten” gaat de hemel van zegen niet boven ons open. Doch wij hoorden, dat wanneer de Heere zegent, er wat aan vooraf gaat. Jakob kwam eerst in de schuld. God leeft niet over de zonden heen, al doen wij het. En dan is God zo goed, dat Hij hem, die in zonde-berouw voor Hem buigt, zegent. En die Hij zegent is en blijft gezegend. Dat neemt de Heere nooit terug, al zal hij nog wel eens tijden beleven, dat hij de troost er niet uit geniet. Dat Hij zegent, is vrije gunst, die eeuwig Hem bewoog. Het is uit de verdiensten van de Man, Die hier nu met hem worstelt,

VAN DE ADMINISTRATIE

Heel gaarne willen wij onderschrijven de opwekking van Ds. v. d. Ent aan de jeugd gericht om voor ons blad een abonnee te winnen, waar wij gaarne al onze abonnees bij betrekken. Goed voorbeeld doet goed volgen is spreekwoordelijk. Welnu, Ds. v. d. Ent geeft in deze wel een goed voorbeeld, want bijna wekelijks geeft hij een nieuwe abonnee op. Tot onze blijdschap mochten wij weer 7 nieuwe abonnees inschrijven, zodat het aantal abonnees blijft omhoog gaan. Aan giften mochten wij ontvangen f 62,50, waarvan wij dankbaar melding maken, w.o. f 10,- via Ds. Blom. D.V. ongeveer sept. a.s. hopen wij van adres te veranderen (het juiste adres hopen wij later wel door te geven) waarom wij nogmaals vriendelijk verzoeken degenen, die nog steeds de 5e jaargang niet betaalden, dit thans p.o. te doen. De a.s. verhuizing vraagt veel zorg, bespaar mij daarom ook veel onnodig werk om u te herinneren dat nog niet betaald is. Wij vertrouwen op aller medewerking. Ons gironummer is nog steeds 704350 t.n.v. Adm. „Bewaar het Pand”, Van Eeghenstraat 14, Alphen a/d Rijn.

Die het straks zal verwerven. Gods volk kan nooit dan in het wonder uitkomen, dat de Heere niet alleen op hen neerziet, maar bovendien nog zegent, daar de vloek was verdiend. Hoe zondig, dwars en verkeerd de Zijnen ook zijn, God blijft Zichzelf en Zijn beloften getrouw. Door de zegen heft de Heere het hoofd weer uit de gebreken op, haalt de ziel na bange tegenspoed weer adem. Dan schijnt, alles van de wereld waardeloos. In die zegen worden de vroegere beloften over hem bevestigd.

Ja, het is nu Jakob genoeg, dat hij gezegend wordt van God Zelf. Vroeger had hij er met eigen kunnen nog altijd tussen gezeten. Nu heeft hij geleerd, dat de Heere zegenen moet. Daar moet hem ook juist die verwrongen heup aan herinneren. Deze behoort óók tot de zegen om Jakob klein te houden. Dat hij telkens zijn nietigheid zal beseffen, juist nu God zijn ziel gered heeft; hem in dubbele mate de zon opging na die bange nacht. „De zon rees hem op als hij door Pniël ging”. Niet alleen in de natuur, doch óók de Zon der gerechtigheid. Die hinkende heup betekent niet, dat de Heere de verleende zegen weer verkleint. Neen, doch nogmaals, dat hinken was een deel van de zegen. De jonge Israël moet er zich niet op gaan verheffen, dat waar hij zich vorsteljk gedragen had en de Heere overmocht, hij nu iets bijzonders was in zichzelf. Hij moet er dagelijks aan herinnerd worden, dat de Heere goddelozen uit genade rechtvaardigt. Waarlijk, het hinken was een belangrijk stuk in de zegen: „Kleinhoudende genade”. Zegt gij, kind Gods, daar heden ook „amen” op? Hoe nodig is uit Geestes ontdekking ons albedervers te leren kennen, opdat wij Christus in Zijn Borgwerk nodig krijgen. Dat Hij, Die de vloek droeg, ons zegent. Was het vreemde taal voor u? Of hebt gij ook Hem in Zijn zegenende gestalte nodig gekregen? Zijn zegen vergezelt Zijn volk het ganse leven door en zal bij het sterven niet eindigen. Wie of wat zal dan scheiden van Hem, Die de Gezegnede is en Zijn volk zegent met geestelijke en eeuwige zegeningen? Deelt gij er in?

Doornspijk

Van Doorn

Nog vertoeven wij onder leiding van Stoutmoedig met de pelgrims in het huis van Gajus. De openhartigheid van Eerlijk is ons aangenaam, alsmede de ootmoedigheid van Vreesachtig, die wij mochten volgen tot aan de poorten der eeuwigheid.

Nu wendde Samuel zich tot zijn moeder en fluisterde haar toe: „Moeder, wij zijn hier bij zulk een goede man aangeland, dat ik hier wel gaarne lang zou blijven. Misschien zouden Mattheüs en Barmhartigheid uit dit huis kunnen trouwen voor wij verder reizen”.

De gastheer verstond deze woorden en hechtte er terstond zijn goedkeuring aan. Zij bleven hier dus langer dan een maand, en nu werd weldra het huwelijk tussen Mattheüs en Barmhartigheid vastgesteld. Doch Barmhartigheid vergat haar armen niet, maar vervaardigde als naar gewoonte klederen en rokken om onder hen uit te delen, zodat er een goed gerucht van de pelgrims onder het volk uitging. Maar om tot ons verhaal terug te keren. Toen de maaltijd geëindigd was, verlangden de jongeren zich ter ruste te begeven, want zij waren vermoeid van de reis. Gajus wilde hun nu hun kamers wijzen, maar Barmhartigheid zei, dat zij hen naar bed zou brengen. Dat deed zij en spoedig waren zij rustig ingeslapen. Maar de overigen bleven de gehele avond op, want Gajus en zij waren zulk bij elkander passend gezelschap, dat zij maar niet konden scheiden. Na veel gesproken te hebben van hun Heere, henzelf en hun reis, begon de oude heer Eerlijk, hij, die het raadsel opgegeven had, te knikkebollen.

„Wel mijnheer”, zei Stoutmoedig, tot hem, „begint gij slaperig te worden? Kom, wrijf uw ogen eens uit, dan zal ik u een raadsel opgeven”. „Laat ons horen”, zei Eerlijk. En Stoutmoedig hernam:

Zelf moet ge eerst zijn overwonnen,
Zo gij anderen zult doen sneven,
Zelf in eigen huis eerst sterven,
Wilt gij vrij daarbuiten leven.

„Nu”, zei Eerlijk, „dat is lastig om op te lossen en nog lastiger om in toepassing te brengen. Maar waarde gastheer”, zeide hij, „verklaar gij het liever, ik wil gaarne naar u luisteren!”

„Nee”, zei Gajus, „het is nu opgegeven en wij wachten van u het antwoord”.

„Welaan”, zei de andere man:

Heeft op u Gods genade
Niet eens gezegepraald,
Weet dat gij op de zonde
Geen zegepraal behaalt.
Wilt gij mij overtuigen,
Dat leven in u is,
Zo moet gij aan uzelve
Eerst sterven; houd dat wis.

„Juist geraden”, zeide Gajus. De zuivere leer der waarheid en de ervaring doen ons de geestelijke dingen verstaan. Zolang de genade zich niet aan ons heeft geopenbaard en door haar heerlijkheid onze ziel heeft overwonnen, verzetten wij ons nooit tegen de zonde en haar slavengeest. Daarenboven, wanneer de zonde zelve de keten is, waarmee satan zijn dienaren gebonden heeft, hoe zullen wij die dan breken, zolang wij innerlijk zwak zijn? Niemand, die enige kennis heeft van rede en genade, zal geloven, dat diegene die een slaaf is van zijn eigen verderf, een levend gedenkteken van genade kan zijn. En hierbij komt mij een gebeurtenis te binnen, die waard is, dat ik ze u verhaalt:

Twee mannen aanvaardden de pelgrimsreis; de één was jong, de ander oud. De jongeling had met zeer sterke boze neigingen te strijden, maar in de bejaarde waren deze door het natuurlijk sterven van zijn zinnelijke natuur al reeds zwakker geworden. De jongeling zorgde dat hij de oude op zijde bleef en het scheen als ware zijn voortgaan even gemakkelijk als van zijn tochtgenoot, maar in wie blonk de genade nu het meest uit, daar zij beiden gelijke tred hielden?”

Eerlijk: „Ongetwijfeld in de jongste der twee. Wie de sterkste weerstand het hoofd biedt, toont aan, dat hij de meeste innerlijke kracht heeft, indien hij toch gelijke tred houdt. Ik heb opgemerkt dat oude lieden zichzelf misleiden en als genade roemden, wat niets anders was dan een achteruitgaan der natuurlijke levenskracht. Ouden van dagen, die in de genade grijs werden, zijn het beste in staat om jonge lieden te raden, omdat zij de ijdelheid der wereldse dingen hebben leren kennen, maar als een oud en jong man gelijktijdig de goede weg opgaan, heeft de jonge althans dit vooruit, dat hij de overwinning zijner natuur veel krachtiger aanschouwt dan de oude man, wiens hartstochten reeds verzwakt zijn door ouderdom”.

Inderdaad hebben wij jonge mensen de genade des Heeren aan te prijzen voor 't komen tot de onberouwelijke keus Hem te zoeken en in Zijn wegen te wandelen. Van alle kanten toch worden zij door de wereld aangegrepen en vastgehouden, zodat zij zich alleen door de kracht van de genade des geloofs daaraan kunnen onttrekken om de Heere te volgen. Laat uw oog op Hem gevestigd zijn daar Hij ons in de Schrift wordt aangewezen en aangeprezen als de Schoonste aller mensenkinderen. Genade is uitgestort op Zijn lippen om die uit te stallen in al haar dierbaarheid. De Heere wil dat wij als ellendige Adamskinderen tot de onuitputtelijke bron van Zijn genade onze toevlucht nemen en dat tot onderwijzing in de beleving en in de volharding van het geloof dat Hem aankleeft.

Met goede voornemens en schone beloften komen wij bedrogen uit, want dat is een godsdienstig werken vanuit de mens. De Heere wil dat wij leren denken, bidden en leven vanuit Zijn volheerlijke heilsopenbaring. Hij komt met de belofte van Zijn genade tot zondaren, die verre van de gerechtigheid zijn en stijf van hart. Van dag tot dag komt Hij tot ons met de lokstem van het Evangelie, om ons er van te overtuigen dat het redelijk en noodzakelijk is

naar Hem te luisteren. Hij alleen kan door Zijn Geest ons hart vernieuwen, Zijn liefde er in uitstorten om de zonden te haten en te bewenen. Hij wil dat wij ons in de weg der bekering met Hem laten verzoenen, want van onze kant is dat totaal onmogelijk.

Maar al hebben degenen die oud zijn niet te worstelen met de zonde der jonkheid, zo liggen zij toch eveneens midden in de dood der ongerechtigheid. Daar het oude zondaars-hart door al de tegenstand die het Evangelie geboden werd is verhard, is het nog groter wonder als het komt tot bekering. Doch het kan, wij hebben het meermalen mogen aanschouwen. Satan liegt als hij tot jonge mensen zegt, dat zij nog te jong zijn en tot oude lieden dat het te laat is, daar de Schrift tot allen spreekt van het heden der genade. 't Geldt voor jong en oud. „Heden, zo gij Zijn stem hoort, verhardt uw hart niet”.

Anderzijds heeft 't plaats dat kinderen Gods bij het klimmen der jaren niet zo bijzonder delen in de blijmoedigheid van het geloof. En wat mag daarvan toch wel de oorzaak zijn? Want in de grond der zaak is een oud kind des Heeren toch het gelukkigste mens daar deze dicht bij huis is en de verdrukking niet lang meer zal duren. En dan niet blij in de Heere! Laat ons overdenken onze ongerechtigheden om die te bewenen voor het aangezicht des Heeren, want een onverzonde schuld bezwaart het hart, zodat wij niet met blijdschap over Hem kunnen denken. Eens kwam ik voor 't eerst bij een oude pelgrim van ruim 90 jaar, die met veel blijdschap van de Heere sprak. En waarom? Hij zeide: „Zou ik niet blij zijn in de Heere, daar Hij mij al mijn zonden heeft vergeven”. Delende in Gods verzoenende liefde door de offerande van Jezus Christus denkt het hart als de ouderdom daar is met blijdschap aan de Heere. En toch bleef hij wenen over zijn zonden, want hij vergaf zichzelf de zonde niet. Al wenende over zijn zonde bekwam hij steeds meer klaarheid in de enige en altoegzame offerande van Jezus Christus.

Nijkerk

R. Kok.

Naar de Katechisatie (78)

De namen van De Middelaar(3)

Jezus, d.i. Zaligmaker!

Hij heeft dit bewezen te Zijn in zijn opstanding en Hij bewijst dit in Zijn opstandingskracht. Daarom zegt Paulus: „Opdat ik Hem kenne en de kracht Zijner opstanding”.

Hij is de Zaligmaker in Zijn opvaart ten hemel. „Gij zijt opgevaren in de hoogte; Gij hebt de gevangenis gevankelijk gevoerd; Gij hebt gaven genomen om uit te delen onder de mensen, ja, ook de wederhorigen, om bij U te wonen, o Heere, God”. Psalm 68 : 19.

Ten nauwste is aan Jezus' hemelvaart verbonden Zijn gezet-zijn aan de rechterhand des Vaders. Want dáár bewijst Hij te zijn het Hoofd Zijner gemeente. Dáár is Jezus „ten goede” voor al Zijn volk. „Die ook ter rechterhand Gods is, Die ook voor ons bidt”, Rom. 8 : 34b.

Gods kind heeft in zijn Zaligmaker een altijd werkzame Hoge priester aan 's Vaders rechterhand. Aan die rechterhand regeert Hij namens de Vader Zijn kerk. Ja, Hij beschut en bewaart haar bij de verworven verlossing. De drie machtige doodvijanden van de Zijnen, de duivel, de wereld en hun eigen vlees, houden niet op hen aan te vechten, zegt de Heidelbergse in antw. 127.

Ten laatste zal Jezus Zich betonen als de Zaligmaker bij Zijn WEDERKOMST TEN OORDEEL.

De hoogste eer en majesteit zal Hem dan gegeven worden, wanneer Hij tot een RECHTER zal gesteld worden om te oordelen de levenden en de doden.

Dan zal Jezus voor heel de wereld en de hel geopenbaard worden als de OVERWINNAAR, Die al Zijn vijanden en van Zijn volk zal werpen in de eeuwige verdoemenis, maar Zijn

uitverkorenen tot Zich zal nemen en hen zal doen delen in Zijn heerlijkheid, met Hem te zitten in Zijn troon om als koningen en priesters eeuwig God te dienen en te prijzen! Openb. 3 : 21.

Maar dan moet Hij h i e r als Zaligmaker worden gekend. Want bij Zijn wederkomst zal de tijd der bekering zijn afgesloten. „En de deur werd gesloten”. De dwaze maagden konden niet meer binnengaan.

Hoe noodzakelijk is het dan voor ieder aan deze kant van dood en graf „olie in de vaten te hebben”. D.w.z. deel te krijgen aan het onmisbare, krachtdadige werk van de Heilige Geest!

Och, dat we nog in het heden der genade mochten gaan „tot de verkopers”. Worden we nog gemaakt tot „dorstigen”, tot wie de nodiging komt: „O, al gij dorstigen, komt tot de wateren, en gij die geen geld hebt, komt, koopt en eet; ja, komt, koopt zonder geld en zonder prijs, wijn en melk”. Want: „waarom weegt gij geld uit voor hetgeen geen brood is en Uw arbeid voor hetgeen niet verzadigen kan? Hoort aandachtelijk naar Mij en eet het goede en laat uw ziel zich in vettigheid verlustigen”.

Maar zou dit wel voor mij mogen gelden? Voor zulk een wederstrevende als ik ben? Zo vraagt één onzer katechisanten, die aan het gemis en aan zijn zondeschuld ontdekt is geworden.

Wel, hoort 't uit Zijn Woord met toepassing van de Heilige Geest: „Gij hebt gaven genomen om uit te delen onder de mensen, ja, ... ook de w e d e r h o r i g e n, om bij U te wonen, o Heere God!”

We willen in deze les nog even ter sprake

brengen: de tweede naam van de Middelaar, namelijk Christus.

De naam Christus.

Christus is de a m b t s n a a m van de Middelaar. De Hebreeuwse naam luidt: Messias, d.i. Gezalfde.

Deze ambtsnaam van de Middelaar is van rijke en gewichtige betekenis.

Een ambt is toch zulk een bijzondere waardigheid. Een ambt berust op aanstelling en benoeming. Niemand mag zonder deze en zonder beëdiging een ambt bekleden. En waarom niet? Wel, omdat het een werk betreft, dat namens en voor de o v e r h e i d wordt verricht. Zo kan b.v. nooit een notaris als zodanig fungeren zonder een benoeming van overheidswege.

Hoeveel te meer geldt dit van de geestelijke ambten in de kerk. We hebben hier reeds uitvoeriger op gewezen in onze eerste les. Wanneer u die nog in uw bezit hebt, moet u die er nog eens op naslaan.

Christus is de hoogste en volmaakte AMBTS-BEKLEDER. Hij is van eeuwigheid verordeneerd tot Zijn Middelaarsambt en -bediening. Spreuken 8 : 23.

In de tijd is Hij als Middelaar bekwaam gemaakt en heeft Hij de Geest zonder mate gekregen.

Gezalfd met de Heilige Geest, heeft Christus het werk des Vaders gedaan en volbracht. In de diepste zin was Zijn middelaarswerk het werk des VADERS. Zelf betuigt Hij dit in Zijn hogepriesterlijk gebed, in Johannes 17: 4: „Ik heb voleindigd het werk, dat Gij Mij gegeven hebt om te doen”.

Zo heeft dus Christus Zijn middelaarswerk gedaan namens en voor de Vader. Daarom wist Hij Zich altijd afhankelijk van de w i l des Vaders. „Niet Mijn wil, maar Uw wil geschiede”, zo bad Hij in de hof van Gethsemané.

Christus heeft dus ambtelijk geleden en is ambtelijk gestorven, opgestaan en ten hemel gevaren. Ook dus ambtelijk zit Hij aan de rechterhand des Vaders, ten goede voor al Zijn volk.

Is dit alles niet van de rijkste en meest troostvolle betekenis voor de beleving en inleving dezer heilrijke zaken?

Och, dat al degenen, die geen vreemdeling zijn van het werk der genade, toch meer mochten staan naar die bevindelijke, schriftuurlijke kennis van de volheerlijke betekenis en waarde van deze in onze lessen besproken namen van de Middelaar, Jezus Christus!

Want hierin ligt de vastigheid voor Sion. Ambtelijk het werk volbracht en nóg bezig zijnde wat het werk der toepassing betreft, kan de arme en geheel ontledigde, ontgronde ziel op H E M aan! En zalig wie het heilgeheim leert verstaan: het werk van Christus is zó volkomen bevonden, dat de Vader is volaan.

Urk.

v.L.

NIEUWE INZICHTEN

3

Ik ben dankbaar, dat er nog Bijbellezende christenen zijn die met het al of niet bestaan van Adam en Eva even weinig moeite hebben als met het al of niet bestaan van het uitspanse. We zullen ons met alle kracht tegen opvattingen als van Kuitert en anderen hebben te verzetten. Er mogen heel wat mensen zijn die hier de grote gevaren niet onderkennen; er mogen heel wat mensen zijn die geïnfecteerd worden door de gedachten van Kuitert (niet van de Schrift), maar laten we toch onze ogen wagenwijd open hebben voor wat ik meen te moeten noemen de dodelijke gevaren die de kerk bedreigen. Wat we tegenwoordig te horen en te lezen krijgen uit de kringen van de Geref. gezindte betekent niet minder dan de doodsteek voor de kerk. Ik geef in verband hiermee nog een helaas nog al lang citaat door (Verstaat gij wat gij leest?) blz. 27, 28:

„er zijn intussen ook voorbeelden te over van veranderde uitleg op grond van nieuw Schrift-onderzoek of — zoals men dikwijls zegt —

door nieuw licht over bepaalde bijbelge-deelten.

Laten we als illustratie nemen wat Paulus in Rom. 5 over Adam schrijft (in dit hoofdstuk worden Adam in zijn zonde en schuld en Christus in Zijn gerechtigheid tegenover elkaar geplaatst, T). Voor veel christenen was — en is in sommige gevallen nog — dit hoofdstuk doorslaggevend als het om de vraag naar het historisch-zijn van Adam gaat. Paulus zou hier toch duidelijk leren dat Adam echt geleefd heeft, dat de zondeval een echte gebeurtenis is geweest die een man overkwam enz., want — want zo redeneert men meestal verder — als Adam geen echte historische persoon is, valt dan ook Jezus Christus (in Rom. 5 en daar buiten) niet als historisch persoon?

Paulus gebruikt in dit hoofdstuk de figuur van Adam niet om Christus en Zijn werk te *ver-ankeren*, maar om Christus en Zijn werk te *belichten* in zijn zin en strekking. Adam dient het onderwijs van Paulus over Christus.

Daarmee is reeds gezegd dat het historisch moment dat wij zo graag in Adam willen vasthouden wel eens heel wat minder klemmend voor Paulus geweest kan zijn dan voor ons. Onderwijsvoorbeelden, of als men wil: leermodellen behoeven niet historisch te zijn om hun taak te kunnen vervullen. Het historisch moment in Adam was voor Paulus dan ook heel wat minder belangrijk dan voor ons. Dat laat ons het Nieuwe Testament zelf al zien. In Rom. 5 : 12 e.v. is het van wezenlijk belang voor Paulus' redenering, dat Adam de eerste overtreders is geweest en niet Eva, hoewel wij allemaal in het Oude Testament kunnen lezen dat Eva de eerste was die Gods gebod overtrad.

Heel het betoog van Paulus staat of valt met Adam als eerste zondaar. Maar dezelfde Paulus kan in 1 Tim. 2 : 14 een redenering houden waarin het wezenlijk belang is dat juist niet Adam maar Eva met de zonde is begonnen”.

Ik had meer kunnen citeren uit het boek van Kuitert in verband met het Bijbelse verhaal van paradijs en zondeval. Ik laat het echter hierbij voor dit ogenblik. Het is wel duidelijk geworden, dat Kuitert de historiciteit van Adam en Eva niet aanvaardt. Hij ziet in het Schriftverhaal een onderwijs model. Paulus heeft het typisch Schriftgebruik van de rabbijnen overgenomen. Hij was hun leerling. Verwacht kan worden dat hij hun onderwijs ter harte genomen heeft. „Paulus gaat met het Oude Testament om zoals alle rabbijnen dat doen: hij gebruikt de Schriftplaatsen en teksten voor zijn eigen doel”.

Ik moet zeggen, dat ik de „bewijsvoering” van Kuitert wel heel erg zwak vind. We hadden heus van een professor wel wat anders verwacht. Hoe kan men nu een soort tegenstelling zien in wat gezegd wordt door Paulus in Rom. 5 : 12 en 1 Tim. 2 : 14? De meest eenvoudige Bijbellezers kan onmiddellijk weten, dat Paulus in Rom. 5 bedoelt in het licht stellen, dat door *een mens* de zonde in de wereld is gekomen. Hij wil helemaal niet zeggen, dat Adam en niet Eva de eerste was die zondigde. Beide teksten, Rom. 5 : 12 en 1 Tim. 2 : 14 vullen elkaar aan.

Adam wordt hier getekend als de verantwoordelijke persoon, als de — zo te zeggen — vertegenwoordiger van heel het menselijk geslacht in en door wie dat geslacht van God is afgefallen. De redenering van Kuitert is, dunkt mij, niet erg wetenschappelijk. Hij poneert erg gemakkelijk verschillende zaken die zouden moeten bewijzen, dat we in Genesis met leermodellen te doen hebben.

Ik vraag mij echter af wat er bij een dergelijke opvatting overblijft van de leer der inspiratie. Aanvaarden we zo nog dat de Schrift is gegeven door de Heilige Geest? Inderdaad, de Heere heeft gebruik gemaakt van mensen; zij waren Zijn instrumenten. Maar Gods Geest heeft hen in alle waarheid geleid. Het zou geen kwaad kunnen als men wat meer eerbied ging opbrengen voor Gods Woord. Men mag het ontkennen zoveel men wil, maar feit is dat men de eenvoudigen het fundament onder de voeten vandaan haalt.

Gelukkig, dat de Heere blijft zorgen voor Zijn zaak en kerk.

ATTENTIE

DE STEM DES BLOEDS

Toen Kaïn zijn broeder Abel had omgebracht door de dood, kwam de Heere tot Kaïn en sprak tot hem: „daar is een stem des bloeds van uw broeder, dat tot Mij roept van de aardbodem”.

Het bloed van Abel riep om straf, om de wrekende gerechtigheid Gods! In Gen. 9 lezen wij dan ook: „wie des mensen bloed vergiet, zijn bloed zal door de mens vergoten worden; want God heeft de mens naar Zijn beeld gemaakt”.

De zonde van de bloedschuld roept om bloedwraak!

Zou dit dan ook niet gelden als wij denken aan het vergoten bloed van de Zoon des mensen?

Elke zonde is schuld, maar het is een bijzondere zonde als wij schuldig staan aan het vergoten bloed van de Zoon des mensen. Wij lezen in Hebr. 10: „Als iemand de wet van Mozes heeft teniet gedaan, die sterft zonder barmhartigheid, onder twee of drie getuigen. Hoeveel te zwaarder straf, meent gij, zal hij waardig geacht worden, die de Zoon van God vertreden heeft, en het bloed des Testaments onrein geacht heeft”.

En nu denk ik aan de bloedkreet op Gabbatha: „Zijn bloed kome over ons en over onze kinderen”.

Zou deze bloedkreet ook niet roepen om straf, om de wrekende gerechtigheid Gods? Wij stellen deze vraag, omdat telkens weer de gedachte naar voren wordt gebracht, dat deze bloedkreet Israël niet tot schuld mag worden aangerekend. Men verdoezelt de schuld, en werpt de schuld dan op enige fanatieke opitsers onder het volk, maar het gehele volk zou hier niet schuldig aan staan. Iemand sprak zelfs van enkele „provo-figuren” uit die tijd, maar Israël als volk stond daar niet achter. In het gesprek met Israël, zou dit dan ook duidelijk naar voren moeten worden gebracht. Hoe moeten wij daar nu over oordelen?

Om te beginnen zou ik willen opmerken, dat wij Israël geen dienst doen, als wij zijn schuld zouden verkleinen of verdoezelen. Dit geldt voor ieder mens, dit geldt ook voor Israël. Van schuldbelijden kunnen wij alleen maar beter worden. De weg van het schuldbelijden is de gans enige weg die leidt tot de openbaring van Gods genade. Wij lezen in Hosea 5 : 15, „Ik zal henengaan, en keren weder tot Mijn plaats, *totdat* zij zichzelf schuldig kennen, en Mijn aangezicht zoeken”.

Eerst dus schuldbelijden, en dan zou een verbergend God, een vertorend God, Zich weer openbaren, als een genadig en ontfermend God.

Dat schuldbelijden zou Israël, in de dagen van Hosea, moeten leren in een bange weg. In 't vervolg van dit tekstwoord immers lezen wij: „als hun bange zal zijn, zullen zij Mij vroeg zoeken”.

Zou dit alles niet van betekenis zijn, ook voor het Israël van onze tijd? Zien wij in de loop van Israëls geschiedenis dan telkens weer niet die bange weg? Men zegt wel eens: „Gods kinderen zondigen niet goedkoop”.

Israël kennen wij als Gods volk.

Kinderen des Verbonds.

God had Israël lief, krachtens verkiezende liefde, maar dáárom waren de straffen ook zo zwaar. „Want zo Mijn kinderen ooit Mijn zuivere wet verlaten; Zo 't richtsnoer van Mijn daan' ter regeling niet kan baten, Zo zij onheiligen wat Ik heb voorgeschreven, Dan mogen zij gewis voor Mijne straffen beven”. Wij zien dat onder het oude verbond, wij zien dat na de Christus verwerping onder het nieuwe verbond.

Onder het oude verbond zien wij telkens weer in vervulling gaan: „De Heere zal u verstrooien onder alle volken van het ene einde der aarde tot aan het andere einde der aarde, en aldaar zult gij andere goden dienen, die gij niet gekend hebt, noch uw vaders, hout en steen. Daartoe zult gij onder de volken niet stil zijn, en uw voetzool zal geen rust hebben; want de Heere zal u aldaar een bevend hart geven, en bezwijking der ogen, en matheid der

ziel. En uw leven zal tegenover u hangen, en gij zult nacht en dag schrikken, en gij zult van uw leven niet zeker zijn", Deut. 28 : 64. Zien wij dat ook niet onder het nieuwe verbond na de bloedkreet van Gabbatha? Denk eens aan de verwoesting van Jeruzalem! Aan de vervolgingen, de martelingen, de smaad, de uitwerping, zoals dat doorgaat zelfs tot op onze tijd.

Zouden wij daarin niet de stem des bloeds moeten opmerken; „daar is een stem des bloeds, dat tot Mij roept van de aardbodem!" en wij denken weer aan dat woord: „Zijn bloed kome over ons en over onze kinderen", en Petrus, die dat alles Israël echt wel tot schuld aanmerkte, heeft gezegd: „Deze door de bepaalde raad en voornemen Gods overgegeven zijnde, *hebt gij genomen en door de handen der onrechtvaardigen aan het kruis gehecht en gedood*".

Neen! dit stellen wij niet om onszelf boven Israël te verheffen. Dit stellen wij niet om al die vervolgingen, martelingen, smaad en uitwerping als rechtmatig voor te stellen, want elke Christusverwerping stelt ons schuldig aan Jezus' bloed, en wij kennen het woord van die dichter: „het zijn de Joden niet, Heer' Jezus, die U kruisten... neen ik, ik heb 't gedaan! Waarachtige ontdekking leert daar iets van belevens.

Maar wij stellen deze dingen omdat de weg van het schuldbelijden alleen maar kon leiden tot het wezenlijk *behoud* van Israël. Nog niet zo lang geleden, moet een bekend professor dan ook hebben gezegd, met het oog op de situatie van thans in het Midden Oosten: „Israël gaat nu een bange weg, maar het zal nog banger worden, velen zullen nog ondergaan door de dood, en dan zal een kleine rest zich tot God bekeren, de Messias aanvaarden, en zal Israël Gods heil mogen zien".

Geven wij daarom nauwkeurig acht op de geschiedenis van het volk van Israël nú! In Israël zien wij de wijzers op Gods wereldklok, d.w.z. in Israël kunt u aan de weet komen, hoe laat het is in de wereld, hoe God Zijn Woord vervult, hoe God het overblijfsel van Zijn ~~verkiezende~~ genade gedenkt, hoe God, dwars door alle wereldweeën heen, Zijn kerk thuis haalt, hoe het straks zal worden één kudde, levende onder de ene grote Opperherder, Die ook Zijn bloed voor Israël deed worden tot verzoening van hun zonden. Wat Israël ten kwade heeft gedacht, dat heeft God naar Zijn verborgen raadsbesluit nog ten goede gedacht, opdat Hij een groot volk, heel de kerk, in het leven zou houden.

Bezinnen wij ons dan op de verzoenende kracht van Jezus' bloed ook voor ons leven. Passen wij op voor de bloedschuld en de bloedwraak, maar leren wij luisteren naar de stem van het bloed van Golgotha, dat betere dingen spreekt dan het bloed van Abel.

Het bloed van Abel riep om wraak, maar het bloed van Christus roept om verzoening! „Wij bidden u van Christus' wege, laat u met God verzoenen, want Die geen zonde heeft gekend, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem".

M. Baan.

UIT DE PRAKTIJK 32.

Het ene huisbezoek verschilt soms heel wat van het andere, dit valt temeer op wanneer men twee of meer bezoeken op een avond doet. Medebroeders, die deze woorden lezen, zullen met ons instemmen, dat het wel eens moeilijk is om een zakelijk gesprek op gang te krijgen, ja soms lijkt het een onmogelijke zaak, zodat men zit te zuchten om wijsheid en vrijmoedigheid en men naar woorden zoekt om een beetje aan de gang te komen; en bij een andere gelegenheid loopt het als vanzelf en mag men wel eens delen in hetgeen uit de volheid van het gemoed wordt medegedeeld. Als de harten voor de Heere en voor elkander eens mogen opengaan, dan mag beluisterd worden wie de Heere voor Zijn volk is, ook nog in deze tijden, die wij beleven; dan gebeurt het wel, dat men innerlijk verblijd huiswaarts keert vanwege de goedheid des Heeren,

Die er ons toe verwaardigde, dat we mochten horen en gevoelen, dat de Heere nog door Zijn Geest werkt in de harten.

Maar nu ontmoet men ook zielen, waar de tekenen van het nieuwe leven opgemerkt worden, die aangename zaken vertellen betreffende de bemoeienissen des Heeren, waarin het ontdekkende werk beluisterd wordt, maar ook van de ruimte, die ervaren werd toen het zielsoog gericht werd op de enige weg tot zaligheid; en die nu menigmaal vrezen, dat het niet Gods werk, maar eigen werk is geweest. Zo één ontmoetten wij eens op huisbezoek. Wij hoorden hem spreken over zijn bekommernis, het zat hem niet gemakkelijk; als het duister is voor het gemoed, dan is er niet veel praat. Wel vriend, is dat nu altijd zo met u geweest? Hoe is u er achter gekomen, dat u een **zondaar** bent, want daar had u het toch zoëven over? Wij beamen het wel, dat we allen zondaars zijn, maar het komt er eerst maar op aan of wij persoonlijk onze zondaarsstaat hebben leren kennen en beleven. Zijn we nog een vreemdeling van ons eigen bestaan of liggen er andere zaken ten grondslag aan uw spreken?

Mensen, dat durf ik niet te ontkennen, ik weet hoe ik leefde in vervreemding van mijn Schepper; ik wederstond waarschuwingen en overtuigingen zo lang ik kon, maar de Heere arresteerde mij als een zondaar, die geen bestaan voor God had en door eigen schuld voor eeuwig verloren moet gaan; daarmede mocht ik onder God komen met de nood van mijn ziel, en toen heeft de Heere mijn ogen geopend voor die enige weg gegeven tot behoud, waardoor het ook voor mij mogelijk werd om met **God verzoend te worden**; daaruit heb ik aangename tijden mogen beleven; maar nu is het **toch** zo duister, zodat het op mij aan komt of dit werk wel uit God is, en dan wordt een mens zo geslinderd, dan rijzen allerlei nare gedachten in hem op. Ja vriend, dan heeft de mens het moeilijk. Ik denk, dat een ieder van Gods volk wel tijden in het leven kent, dat het is of de Heere geweken is, en dan zijn de overleggingen vele. De zoetheit van des Heeren goedertierenheid gesmaakt te hebben, de ruimte ervaren te hebben als de Heere opening geeft en zich verblijdt te hebben in de weg der zaligheid, en daarna de gevoelige tegenwoordigheid te moeten missen, dan ligt men wel open om veel in twijfel te trekken. Maar nu hetgeen u zoëven verteld hebt en waarop u hoop gekregen hebt, was dat toen waarheid? En is dat nu geheel weg?

Ja, toen ik dat beleefde, was er geen twijfel bij. Wat ik toen ervaren heb, kan ik niet met woorden uitdrukken, maar nu is het zo geheel anders. Ik denk dikwijls: Wat kan het toch ver gaan met overtuigingen. Ziet dat maar aan die man, die hier in de buurt gewoond heeft en die u ook gekend hebt. In zijn jongelingsjaren was hij niet zo braaf, maar op volwassen leeftijd had er een grote verandering met hem plaats, hij begon zeer getrouw naar de kerk te gaan om de „zwaarste" dominees te gaan horen; het levende volk ging hij opzoeken en hij begon een zeer nauw leven te leiden. Ds. X. was zeer met hem ingenomen en geloofde, dat er een werk van God in hem lag; zijn omgang met zijn naasten was voorbeeldig, zodat hij wat dat aangaat velen van Gods volk overtrof. Hij nam het zeer nauw ook op zijn werk met de inzettingen des Heeren, zodat er van een wonder gesproken werd. Maar hoe spoedig is alles omgekeerd, het heeft maar een paar jaar geduurd. In korte tijd keerde hij weer tot zijn vorig leven terug, de kerk en de gezelschappen werden de rug toegekeerd, en zonder wederkeer ten goede is de man heengegaan in het graf. Als mij dat voor de aandacht komt, dan moet ik zeggen: „Wat gaat het nauw uit", en dan vervult mij menigmaal de vrees, dat het met mij ook zo zal gaan, want ik ben niet beter dan die man.

Ja vriend, ik wist deze zaak. Als dit op je gemoed valt, is het schrik en vrees van rondom. Ik weet van een geval, dat een zeker iemand veel naar het volk liep en veel over zijn ellende sprak en door datzelfde volk nogal hoog werd aangeslagen, maar hij sloeg de hand aan zijn leven. Toen dat aan een kennis van mij werd verteld, sloeg dat zo bij hem in,

dat het nood werd in zijn ziel en hij naar het verborgen vluchtte en de Heere zijn nood klaagde, dat hij niet beter was dan die man en tot hetzelfde in staat. Maar toen kwam de Heere over en liet hem geloven en gevoelen, dat de Heere dat wel wist, maar dat hij in de handen van Hem was, Die hem voor die daad bewaren kan, en dat was voor hem een ogenblik om nimmer te vergeten. Deze vriend mocht aan het goede adres komen met deze zielenood. Vriend, dit is de enige weg voor u en voor mij.

J. van Heteren

Boekbespreking

Door het geloof verstaan wij... door L. W. Schippers
Uitgeverij W. J. Pieters - Oostburg

Dit geschrift is een OPEN BRIEF aan Prof. Dr. H. M. Kuitert als antwoord op zijn boekje: „Verstaat gij wat gij leest?" Op 31 december 1969 had de schrijver deze aangetekend aan genoemde hoogleraar gezonden. Hij heeft daarop geen antwoord terug ontvangen. Vandaar de uitgave van de brief. Dat Prof. Kuitert afwijkende gevoelens heeft is intussen bekend genoeg. We mogen gelukkig constateren, dat er nog velen zijn, die het niet met de zienswijze van deze hoogleraar eens zijn en hem op een schriftuurlijke wijze bestrijden. Daarom nemen we ook de artikelen van Ds. Tamminga in ons blad over.

Bestrijding moet aan bepaalde eisen voldoen om ingang te vinden. Het gaat hier om belangrijke zaken. De hele Schrift is in het geding. Daarom moet bestrijding kort en zakelijk zijn en buiten het persoonlijke vlak blijven. Wij waarderen de bedoeling van de heer Schipper en zien zijn geschrift als een getuigenis. Dat heeft ook zijn waarde. We missen echter te veel een zakelijke weerlegging en menen, dat de schrijver het persoonlijke in zijn geschrift had kunnen weglaten. Het werkje zou er groter waarde door gehad hebben. We willen echter de bedoeling van de schrijver voor ogen houden en daarom gaarne aandacht voor dit geschrift vragen. Het telt 35 blz. en kost f 1,90.

B.

STICHTING REFORMATISCHE PUBLIKATIE

De propagandaleider, Heicop 6, Kockengen, zond ter kennisgeving een exemplaar van Voorlichtingsblad no. 5. Dit blad spreekt van het doel der stichting. Er zijn verschillende artikelen in opgenomen als proeve van de principiële instelling. Het Voorlichtingsblad is geen voorbeeld van het nieuwe dagblad, dat men wil laten verschijnen, omdat daarin nieuws en informatie een veel ruimer plaats ontvangen dan de artikelen in dit Voorlichtingsblad. De propagandaleider schrijft verder: U zult het met ons eens zijn, dat in deze tijd van schrikbarende afval en verval, van bespottende en ontheilijging van Gods Naam, Zijn Woord en Zijn dag, van toenemende zedenverval en gezagsontwrichting, het hoog tijd wordt, dat wij een dagblad krijgen, dat hiertegen waarschuwt; vooral in het belang van ons volk, onze jeugd en onze gezinnen is het nodig, dat er in deze tijd duidelijke lijnen worden getrokken. Het is de bedoeling, dat het een gewoon dagblad wordt met vaste rubrieken (naast het gewone telexnieuws) van regionaal en plaatselijk nieuws, kerknieuws, parlementair nieuws, markt-, land- en tuinbouwberichten, buitenlands overzicht, een jeugdrubriek, onderwerpen betreffende handel, onderwijs, gezin en gezag, natuur, en kortom alle voorkomende nieuws, met dien verstande dat het alles wordt geboden onder erkenning van Gods Woord.

De verschijning heeft door diverse remmende factoren vertraging ondervonden, doch deze zijn reeds voor een groot deel overwonnen, zodat thans gehoopt wordt, dat spoedig met de uitgifte een begin gemaakt kan worden.

Meerdere inlichtingen kunt u krijgen bij de Stichting: Bosstraat 21, Driebergen.

B.

„Na gebruik van 1 pak van uw kruiden kan ik niets anders zeggen dan GEWELDIG!"

„Reeds na 2 weken uw kruiden gebruikt te hebben, bemerkte ik al duidelijk verbetering".

Dit zijn slechts enkele van de vele dankbetuigingen, die wij dagelijks ontvangen. Geen wonder, want tegen praktisch iedere kwaal is kruid gewassen! Alle soorten zijn verpakt in kuren voor een maand, met uitgebreide gebruiksaanwijzing. Prijs f 6,75 p. pk. (verzendkosten en BTW inbegrepen!). Meldt uw klachten aan:

DROGISTERIJ SIKKING

BARREVOETESTR. 5 - HAARLEM
Telef. 023-312882 - Giro 190609

DRINGENDE OPROEP

Rotterdam

Adamshofstraat 155.

Het bestuur van de Willem Lodewijkschool voor Mavo vraagt per 1 augustus a.s. of later

ENIGE LERAREN

voor een volledige of gedeeltelijke weektaak. Bepaalde bevoegdheden niet vereist.

Brieven z.s.m. aan de directeur, P. W. Hartog, Bergse-laan 159a, Rotterdam. Tel. huis 287530.